

## Preek Allerheiligen 2016

Tot enkele jaren geleden dacht ik Halloween zal bij ons nooit lukken. Wij hebben immers Allerheiligen.. en ofschoon het een feest is vaak met pijn, verdriet, onze overledene zijn ons zo dierbaar dat het maar normaal is dat wij liever aan hen denken dan aan spoken, en op zo dagen zeker niet aan griezelen. Hoogstens wat trillen omwille van de wind die op menig kerkhof altijd waait - al zal het dit jaar meevallen zelfs ene zalig dag wat weer betreft .

- Maar neen.. Halloween haalt het, zeker al bij kinderen. Hoeveel volk zaterdag ook in Kortrijk. Kijk maar wat vorige week bij kleuters en sommige klassen van lagere school werd verteld. Het ging niet over Allerheiligen maar over Halloween. Kijk Versiering in restaurants. ..

Mag ik een waar gebeurd verhaal vertellen....

‘Doe je jasje dicht, het is koud buiten’, zei mamma tegen Lucas. Lucas keek omlaag naar de knopen van zijn jasje, maar de bovenste was verdwenen onder zijn kin en dus probeerde hij met zijn dikke vingertjes daar toch nog iets te regelen. ‘Waar gaan we naar toe?’ ‘Dat weet je toch. We gaan naar opa, naar het kerkhof.’ ‘Yess!’, riep Lucas onverwacht enthousiast. ‘Het kerkhof! Daar liggen de dooien. Die gaan spoken met Halloween!’ ‘Waar heb je die wijsheid vandaan?’ vroeg mamma. ‘Dat was op de televisie.’ zei Lucas.

‘Ja maar dat zijn grapjes. Dat is niet echt zo. Spoken bestaan niet.’ Lucas moest even nadenken. ‘Maar de dooien, die liggen er toch wel?’ ‘Ja die liggen er echt, maar ze zijn dood.’ ‘Kunnen ze niks meer zien?’ ‘Nee, ze kunnen niks meer zien.’ ‘En kunnen ze niks meer horen?’ ‘Nee, ze kunnen ook niks meer horen!’ ‘En kunnen ze niks meer ruiken?’ ‘Nee, ze kunnen niks meer ruiken.’ ‘Waarom neem jij dan bloemen mee?’ Nu was het mamma’s beurt om even stil te zijn. ‘Omdat ik nog zoveel van opa houd. En misschien vertelt God wel aan opa dat er bloemen op het graf liggen.’ ‘Ja’, zei Lucas peinzend, ‘dus dan kan opa wel nog horen wat God zegt...’

Halloween is toch leuker!

Er is daar toch iets eigenaardig terwijl heel wat mensen vragen stellen over het voortbestaan, is er wel iets na de dood, kan de commercie van Halloween ons blijkbaar probleemloos doen geloven in allerlei geesten, die soms met hun griezelig gezicht ons bekoren of angst aanjagen.

Maar misschien kunnen we er toch iets uit leren.

Het is niet **toevallig** dat dit feest van Halloween rond Allerheiligen wordt gevierd en niet vb begin oktober of eind november.. het speelt ergens in op wat ik zou noemen het gruwelijke, het angstaanjagende van de dood .

Lieve mensen ik ga het gruwelijke van dood niet minimaliseren – voor sommigen was het zo denk aan verkeersongeval of moord of op heinde van een ongelijke strijd met kanker - al zijn er veel mensen die mogen zeggen moeder, vader, zelfs mijn kind is heel zacht heengegaan. Maar het gruwelijke is dat wij hen niet meer in ons midden hebben. En het aantal mensen dat echt van ons houdt is eigenlijk heel klein. Bij een dood van iemand heel dierbaar valt weer een van die weinige personen uit ons leven. Dat doet pijn, bij sommige bejaarden mensen doet dit zelfs de moed om verder te leven doven. Mijn leven is nu nog weinig zinvol klinkt het.

Maar er is aan een feest van Allerheiligen nog iets belangrijk.. Rond het afsterven zijn het vaak niet de overledenen die centraal staan bij het **betuigen** van medeleven, maar zij die overblijven. Men klaagt meer over het verdriet dat naastbestaanden nu moeten doorstaan, over de eenzaamheid die nu erg duidelijk wordt.. Dat is natuurlijk begrijpelijk en is ook de realiteit, maar misschien staan we op dat moment toch te weinig stil bij het feit dat onze overledenen zelf er niet meer mogen zijn..

Bij Allerheiligen staan de overledenen meer centraal dan de naastbestaanden.

Zou dat te maken hebben omdat we nu meer dan op het eerste moment nadenken over het feit is de dood nu amen en uit. Is het wel gedaan met ons vader, ons moeder, ons kind.

Ik denk dat velen onder ons graag willen geloven dat het niet amen en uit is.. maar is dit wel waar. Is er iets meer? Vroeger hadden pastoors het gemakkelijk. Het voortbestaan was bijna even zeker als het sterven. Meer nog in enkele preken leek dit bijna het verdriet te verdringen, wat toch vaak het omgekeerd effect had.

Is dit te denken. We moeten daarvoor aandacht hebben voor de tweede taal. Mag ik het beeld gebruiken van op handen dragen.

Op "handen worden gedragen" is een van de diepste menselijke ervaringen die wij in ons leven zelf enkele keren letterlijk, fysisch hebben mogen beleven.

Toen we geboren werden, verlieten wij de warme moederschoot, vaak met pijn van de moeder en de meelevende onmacht van de vader maar dan kwam het eerste zalig gevoel: wij werden letterlijk op handen werden gedragen door onze ouders, soms door onze broertjes of zussen, onze grootouders.. letterlijk maar ook symbolisch. Een nieuw leven dat vooral rijk zal zijn als mensen door andere mensen een keer letterlijk maar vooral symbolisch op handen worden gedragen.

Probeer dat eens ruim te denken, boven **feiten** heen.

Een tweede soort beleving hebben velen van u meegemaakt bij het huwelijk..

Je verliet een soms heel warm nest, maar je verkoos toch de liefde met uw partner, die u letterlijk op de huwelijksdag maar ook als symbool voor de volgende jaren op handen heeft gedragen.

Toen was veel eigenlijk onbekend, maar je durfde die stap zetten, omdat het zo een zalig gevoel is, doet leven laat mee-scheppen. en zo kon je zelf de ketting verder zetten... door kinderen, **uw** kinderen op handen te dragen

Leven mensen ik geloof graag dat binnengaan in het nieuwe leven betekent gedragen zijn op de handen van een lieve God. Is dit denkbaar? Wellicht niet letterlijk maar wel reëel

Niemand heeft ooit God gezien, maar ik zie wel Goddelijke dingen gebeuren door mensen, soms heel sterk rond een ziekbed, een sterfbed. Velen van u zijn - weliswaar in fundamentele onmacht een, stukje God voor uw overledenen geweest

Daarom geloof ik graag dat ze nu in God verder leven, een stukje God mee bepalen. Want als God liefde is, verandert hij ook door de liefde die mensen, als uw afgestorven man, vrouw, zoon, moeder vader, oma, opa hebben beleefd. Dat geloof ik graag. In God leven zij voort,

O ik kan het niet bewijzen, maar als je mij laat kiezen tussen het gruwelijke van Halloween geef mij maar het beeld van op handen dragen.. Allerheiligen doet pijn omdat zij niet meer in onze handen zijn, maar het doet niet griezelen, wel **dankbaar** zijn en **hopen**, zeker voor hen.

John Dekimpe 1 november 2016